

inte de toate un a nu ne privi pentru a ne judeca, ci de a ne lăsa priviți de către Domnuo pentru a fi ajunși – ca și Fecioara Maria – de către mila Sa. Domnul nu Se sperie, când vede un teren unde este mult de făcut: este un muncitor neobosit, este bucuria Sa de a putea lucra în noi și cu noi.

Terminând parabola Sa, Iisus afirmă: «Cine are urechi de auzit să audă!» (v. 9).

Ce anume trebuie să înțelegem, Doamne, dacă nu că Tu vrei să faci din noi un loc unde să poți semăna Cuvântul și unde să vii pentru a secera o racoltă îmbelșugată? Tu vrei ca noi să ne hotărâm să ne convertim cu seriozitate, adică de a asculta de Cuvânt care să devină un a face Cuvântul, un a-l trăi. Doar așa, într-adevăr, putem să vindecăm superficialitatea noastră, rezistențele noastre, de măcăinile noastre lăuntrice și de a deveni simpli ca și copiii. Cu ochii curați, plini de mirare, ochi capabili de a vedea minunile dragostei Tale, cu urechile capabile de a simți glasul Tău care ne cheamă și strigătul fraților noștri care ne cer dragoste și ajutor.

MONAHIA ANNA MARIA

«A IEȘIT SEMĂNĂTORUL SĂ SEMENE»

Matei 13, 1-23

Așa cum țăranul iese dis-de-dimineată din casa sa pentru a se duce pe câmpuri pentru ziua sa de trudă, așa și Iisus în fiecare zi merge spre noi, pentru a ne găsi pe malurile triste și părăsite ale vieții, unde milioane și milioane de oameni își petrec existența fără un ideal și fără o speranță, împinși din toate părțile de vânturi potrivnice...

Și iată că, stând într-o barcă – o altă imagine a vieții și a Bisericii – El începe să vorbească, atrăgând mulțimile într-un dialog atrăgător.

Cu cuvinte simple și cu imagini sugestive de o frumusețe rară, povestește tainele Împărăției lui Dumnezeu, făcând să se intuiască lucruri adânci începând chiar de la ceea ce se întâmplă în fiecare zi sub ochii noștri. Cuvântul Său este atrăgător făcându-ne să simțim exigența unei inimi mai curate, pentru că doar cei curați cu inima pot să vadă într-o micuță sămânță marele secret pe care ea o ascunde și de a descoperi în chipul unui frate reflexul viu a luminii lui Dumnezeu.

În ziua aceea, ieșind Iisus din casă... Ziua aceea, este astăzi! Iisus astăzi *pentru noi* iese din casă. Din care casă, dacă nu din grembul Tatălui pentru a Se face semenele nostru? Iese cu un scop precis: El vrea să "semene". Cuvintele care-I ies din gură sunt semințe pe care El le seminează fără avariție, dimpotrivă, din belșug, pare aproape că le aruncă... Și totuși, fiecare din ele sunt o comoară, sunt o potență de viață veșnică.

Aceste semințe, totuși, cad pe pământuri diferite. Și noi știm că câmpul nostru este inima noastră. Cum am pregătit-o să primească recolta dumnezeiască? Poate, în noi sunt toate tipurile de pământ de care vorbește parabola: loc pietros, spine, zone fertile...

Inima noastră este o *stradă* prea deschisă, prea expusă "furturilor" păsărilor când nu păzim cu iubire Cuvântul, când nu Îl luăm ca și călăuză pentru drumul nostru, ci ne lăsăm amăgiți de altele învățături la modă, mai comoade, mai seducătoare, dar care conduc la moarte...

Inima noastră este și un *loc pietros*. Câte pietre înlăuntrul nostru! Pietre sunt îndărădnicile noastre, răzvrătirile noastre, rezistențele, gândurile noastre și simțămintele care nu sunt bune și de dragoste. Sunt pietre pe care de multe ori le aruncăm împotriva altora, dar recad și asupra noastră, pentru că răul făcut semenului nostru dăunează înainte de toate și a aceluia care împlinește acest gest.

În inima noastră sunt *zone pline de spine și de ghimpi* care, dacă le lăsăm să crească pot sufoca sămânța bună. Trebuie de a vedea aici toate simțămintele noastre de invidie, de rivalita-

te, di ambiție, de zgârcenie care ne împiedică să ne bucurăm de lucrurile bune și frumoase care ne înconjoară, de talentele și virtuțile fraților, fără să-i simțim că ne umbresc pe noi. Din păcate spinele – o știm bine – cresc mai repede decât alte plante, au o putere specială. Trebuie vegheată cu atenție inima noastră, ca și buni și sârguincioși țărani!

Dacă privim cu sinceritate înlăuntrul nostru, și găsim toate acestea poate că ne speriem, Domnul însă ne mângăie: «altele au căzut pe pământ bun...» (v. 8). Chiar și numai pe o singură brazdă, acolo sămânța poate să rodească, să producă spice foarte frumoase care apoi se pot multiplica putând să fie semănate și pe alte pământuri... Ne lăsăm prea ușor conduși de pesimism, văzând răul răspândindu-se pretutindeni și totuși, și binele crește și se răspândește. Mai tăcut, mai umil, dar roadele sunt pentru totdeauna.

În inima fiecărui om este mereu cel puțin o brazdă bună: este important, atunci, să strivim departe de noi orice formă de pesimism și de descurajare și cu sârguință să colaborăm cu Iisus, care vine pentru a ara pământul în așa fel de a recupera și de a face fertil și pe acela ocupat de spini și de bolovani...

În ascultare. Fecioara Maria era în întregime un pământ bun și fertil. Asupra ei s-a pus privirea Domnului, în ea s-a ascuns sămânța dumnezeiască care a încolțit în așa fel de a lua Trup și de a Se naște om printre oameni. Smerenia și ascultarea Cuvântului era secretul Fecioarei Maria! O ascultare împletită cu smerenie și cu tăcere. O ascultare care să fie îna-